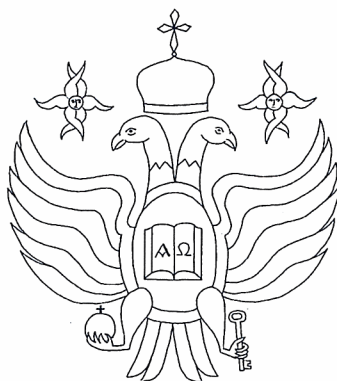


† МИТРОПОЛИТВЪ ІОСИФ



НАСТЕРЕА ЪВИ ХРИСТОС
ІМПАЦАРЕА НОАСТРА
СЪ ДУМНЕЗЕУ

SCRISOARE PASTORALĂ
ÎN NAȘTEREA DOMNULUI
2009

САТРЕ ТОТ СЪЕРУЪ, СІНУЪ МОНАНАЪ
СИ ПОРОУЪ ДРЕПТЪСАДИТОР
ДИН ІНТРЕАГА МИТРОПОЛІЕ

Nașterea lui Hristos – Împăcarea noastră cu Dumnezeu

« Chipul lui Melchisedec acum se împlinește. Cel fără de mamă Se face acum fără de tată. A fost fără de mamă mai întâi, iar acum se face fără de tată. Se biruiesc legile firii .»(Sfântul Grigorie Teologul, din *Cuvânt la Nașterea Domnului*)

Preacucernice Părinte,

Iubiți frați în Domnul nostru Iisus Hristos,

Astăzi trăim din nou cu întreaga lume creștină, Nașterea lui Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu, adică « Arătarea în trup a lui Dumnezeu ». **Împăcarea** lui Dumnezeu cu noi oamenii, față către față, începe în peștera din Betleem, Dumnezeu asumând firea firavă, gingașă și smerită a Pruncului care abia se năștea și-n care tot neamul nostru omenesc cu întreaga fire se regăsește. « Iată, Fecioara va lua în pânțece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu. »(Mt.1, 23) Darul vederii lui Dumnezeu va trece de acum și prin ochii noștri trupești, prin care vom vedea și o altă realitate, cea duhovnicească, cea nevăzută, nesimțită până atunci, deși căutată de când strămoșii Adam și Eva Îi vorbeau față către față. « ...Cel nevăzut Se face văzut ; Cel neapropiat se poate atinge acum cu mâna omenească », dându-

ne iubirea prin mâna Lui de copil smerit la pieptul primitor al Maicii, făcându-ne să pipăim veșnicia iubirii divine venită până la noi, necuprinsa Iubire înmănușiată într-un prunc neînsemnat și nevăzut chiar de cei care ar fi trebuit să-L vada, care a făcut să tremure în Irod ne iubirea și ura întregii lumi. « Și auzind, regele Irod s-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el. »(Mt. 2, 3)

Iubirea Însăși se întrupează, Iubirea Însăși, în Pruncul din Betleemul Iudeii, ne primește astăzi în cel mai smerit dintre lăcașurile lumii, devenit lăcaș dumnezeiesc și palat plin de lumină, devenit leagăn al mântuirii noastre, bucurie nesfârșită a Cerului și a Pământului. « Și L-a născut pe Fiul Său, Cel Unul născut și L-a înfășat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei. »(Lc. 2, 7) Cel pe Care Moise nu a putut să-L apropie decât privindu-I Umbra care trecea în preajma lui, Se lasă astăzi încălzit și adăpostit de animalele cele necuvântătoare. Se lasă luat în brațele iubirii celei materne-omenești care L-a primit întru uimirea și proslăvirea cetelor celor cerești ale îngerilor, Împăciuitorul și Ziditorul Însuși, pentru a ne readuce în brațele cele părintești-dumnezeiești din care ne-am depărtat. Iată ce prăznuim : cele dorite - dar neînțelese omenește - ale mântuirii, ale **Împăcării cu Dumnezeu**, dar totuși așteptate și dorite cu dor nespus de Însuși Domnul Cerului și al Pământului, și anume coborârea Sa, a Fiului lui Dumnezeu la noi pentru a ne împăca cu Tatăl. « Nu pe ale noastre le prăznuim – zice Sfântul Grigorie Teologul – ci pe ale Celui devenit al nostru, adică ale Stăpânului Hristos ; nu pe cele ale neputinței, ci pe cele ale vindecării ; nu pe cele ale facerii, ci pe cele ale înnoirii noastre ». Pentru că în El ne înnoim și noi, devenim în El și cu El, Pruncul din ieslea Betleemului, prunci și fii ai Celui Preaînalt, devenit El Însuși Fiu al Omului, al celui de jos.

Căci iată, ziua și lumea de astăzi ne dau impresia, și așa este, că nu le mai prăznuim pe cele ale lui Dumnezeu și ale **Împăcării** Lui cu noi în Pruncul Iisus, ci pe cele ale noastre, doar omenești și ale lumii acesteia. « Să nu împodobim cu cununi stâlpilor porților, – zice tot Sfântul Grigorie Teologul celor din vremea lui, dar și nouă potrivitându-se mai mult ca oricând gândindu-ne la cele pe care noi le vedem și le facem astăzi – să nu întindem jocuri, să nu împodobim drumurile, să nu ne desfătăm ochii, nici auzul cu cântece, să nu ne amețim de mirosuri... să fim cu luare-aminte la aceste căi ușoare, care duc la răutate și prin care intră păcatul... Iar acestea se petrec în vreme ce alții, făcuți din aceeași plămădă cu noi, sunt flămânzi și au atâtea trebuințe... Cei care ne închinăm Cuvântului (Celui născut din Fecioara), chiar dacă ar trebui să ne desfătăm de ceva, să ne desfătăm în

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale

cuvinte și în legea cea dumnezeiască, și în povestiri sfinte despre ale sărbătorii de față ; aceasta pentru că desfătarea să fie mai potrivită și să nu se depărteze de Cel Care ne-a chemat împreună să prăznuim », al cui este praznicul.

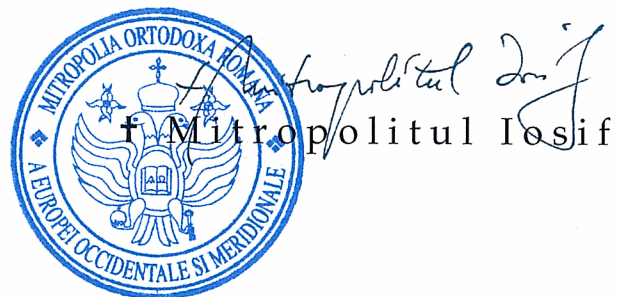
Iubiți frați și surori în Domnul,

Îl rog pe Bunul Dumnezeu Cel proslăvit în Preasfânta Treime, să vă întărească pe cărarea vieții creștine, știind bine că suntem cu toții călători și trecători prin această viață, pe care o trăim atât de diferit unii față de alții și atât de asemănător în același timp, presărată cu suferințe și bucurii, cu ispite și împliniri. Cu 20 de ani în urmă, libertatea pentru a ne putea trăi credința a revenit și pentru noi. Ne dăm seama că nu libertatea de la oameni este cea care ne împiedică să credem, ci cea de la păcat, care ne îngreuiază calea. Însă noi avem nădejde că pe acest drum nu suntem singuri, că ni S-a alăturat pentru totdeauna Cel pe care astăzi îl prăznuim Prunc născut în iesle și că a luat calea noastră pentru ca și noi să o putem lua pe a Lui, calea cerească. Știm că ne iubește cu iubirea cea mai presus de orice iubire omenească și că odată dorit de noi și așteptat și căutat, ne aduce curățirea sufletului și a minții, în care intrând ca într-o iesle primitoare, le sfințește și le reda « chipul cel dumnezeiesc ».

Hristos Cel născut în iesle să vă binecuvinteze, pe cei mari și pe cei mici, pe cei vârstnici și pe cei tineri, întărindu-vă în încercările de tot felul și aducându-vă în sulfet împăcarea.

Noul an să vă fie tuturor timp de pace și binecuvântări dumnezeiești, neuitând că timpul se sfințește prin rugăciune și fapte bune, cele care îndreaptă scurgerea lui spre viața vesnică și bucurie.

Cu arhieresti binecuvântări,



Paris, Nașterea Domnului 2009